

*De dag dat alles
anders werd*

Jennifer Castle

the house of books

Oorspronkelijke titel: The Beginning of After
Oorspronkelijke uitgave: HarperCollins Publishers
Copyright © 2011 by Jennifer Castle
Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2012 The House of
Books, Vianen/Antwerpen

Vertaling: Carla Hazewindus
Vormgeving omslag: Studio Jan de Boer bno
Opmaak binnenwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3378 7
NUR 285
D/2012/8899/21

www.jennifercastle.com
www.thehouseofbooks.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vee-
veelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotoko-
pie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

Een

Iedereen die iets verschrikkelijks heeft meegemaakt, zal zeggen dat het klopt: er is een Daarvoor en een Daarna. Ik heb het dus over iets wat zo vreselijk is dat je er een enorme dreun van krijgt, een klap die zo hard aankomt dat je helemaal niet meer weet waar je bent. Zo erg dat je hele leven erdoor wordt ontwricht en niets meer hetzelfde is.

Ik gebruik het woord ‘ontwricht’, want in de laatste uren voor Daarna was ik net bezig met de woorden van de woordenlijst die met een O beginnen. Ik was zestien en ik zat in de derde klas van de middelbare school. Het was april en over ongeveer twee weken had ik een examen. De datum had ik met drie paarse uitroeptekens op mijn kalender aangegeven.

Ontwricht: uit zijn verband gerukt. Meneer Lee, de leraar die ons hielp het examen voor te bereiden, vertelde dat we ons een beeld moesten voorstellen waarmee we de betekenis van het woord beter konden onthouden. Ik stelde me voor dat mijn arm uit de kom was en niet meer goed in het gewricht van mijn schouder zat. Ik ging verder naar het volgende woord: *onbestendig*.

Mam riep me vanuit haar slaapkamer. ‘Laurel, zeg tegen je

broer dat hij zich moet omkleden! We hebben nog maar een kwartier!’

Een kwartier voordat mijn Chinese watermarteling zou beginnen. Ik was duizend keer liever de hele avond boven de woordenlijst met O’s blijven zitten. Ik zette een pijltje bij *onbestendig* om aan te geven waar ik was gebleven en ging naar beneden, waar ik de lekkere geur van mams stoofpot rook en deed wat er van me werd gevraagd.

Omdat ik van meneer Lee had geleerd hoe ik me iets in beelden moest voorstellen, zie ik de avond dat mijn familie zich voorbereidde om de deur uit te gaan en nooit meer zou terugkomen, voor me als een reeks bewegende fotootjes. Mijn moeder die heen en weer fladdert tussen haar laptop en de klerenkast. Ze beantwoordt e-mails, trekt eerst haar blauwe jurk aan, dan de groene en dan toch maar weer de blauwe. Mijn vader die komt aangeslenterd over de oprit, net met de auto aangekomen uit Manhattan, terwijl hij zijn stropdas losmaakt. Mijn broertje Toby die in de studeer- annex logeer- annex hobbykamer op zijn Xbox speelt, helemaal onderuitgezakt in zijn stoel, alsof hij geen ruggengraat heeft en het een wonder is dat hij nog rechtop kan lopen.

‘Mam zegt dat je je kakibroek en je bruine schoenen moet aantrekken,’ zei ik tegen hem vanuit de deuropening.

‘Je bedoelt die nerd-kleren? Dacht het niet.’ Hij keek niet eens op.

‘Het is Pesach. Ik moet van haar een jurk aan.’

‘Ik snap niet waarom dat moet.’

‘Omdat mevrouw Kaufman dacht dat we het zonder Nana niet gezellig zouden hebben met seideravond.’

We woonden in een voorstadsje van New York, een uur ten

noorden van de city, maar Nana, mijn oma, woonde een stuk verder weg, in de provincie. De Kaufmans waren onze burens van drie huizen verderop.

‘Ik had gehoopt dat we gewoon een pizza zouden bestellen.’

‘Anders ik wel,’ zei ik.

‘Hè? Wil je dan niet naar je vriendje?’ Toby scheurde zijn blik los van de tv en keek me pesterig aan.

‘Hou je kop,’ zei ik beledigd. Ik voelde mijn wangen warm worden.

‘Jongens!’ zei mijn vader, die opeens in de kamer stond. ‘Geen gedoe vanavond, oké? En zeker niet van jou, wijsneus.’ Hij gaf Toby speels een stomp tegen zijn schouder. ‘Gedraag je een beetje volwassen. Je bent tenslotte net bar mitswa geworden.’

‘En hebt daar ook nog eens cheques ter waarde van dertienhonderd dollar voor gekregen,’ zei ik. Mijn vader glimlachte naar me. Het was echt zo’n typische vaderglimlach die je het gevoel geeft dat je de enige dochter op de hele wereld bent.

Even later gingen we allemaal netjes aangekleed de deur uit. Mijn ouders hadden allebei een met aluminiumfolie afgedekte schaal met eten in hun handen. Toby trok nog even snel het kruis van zijn nette broek een beetje omlaag. Hij dacht zeker dat niemand het zag.

Mevrouw Kaufman was heel tener en klein. Zo tener dat mensen soms aan haar vroegen of het wel goed met haar ging. Pap zei dat hij zich altijd zorgen over haar maakte als het waaide. Haar sleutelbeenderen staken zo erg uit dat ik me afvroeg of je je daaraan zou kunnen bezeren.

Ze zat aan het hoofd van haar grote eikenhouten eettafel en trommelde met haar keurig gelakte nagels op het bord van

haar beste servies. Mijn ouders, Toby en ik schoven onrustig op onze stoel heen en weer terwijl meneer Kaufman met een glas whisky in zijn hand in een hoek van de kamer met zijn mobiel aan het bellen was. ‘Nou en of, nou en of,’ zei hij tegen iemand aan de andere kant van de lijn.

‘Sorry hoor,’ zei mevrouw Kaufman. ‘David zei dat hij er zo aankomt.’

We wachtten nog een paar minuten. Ik was kwaad op mezelf dat ik zo zenuwachtig was en probeerde net te doen alsof ik niet merkte dat Toby me onder de tafel tegen mijn enkel schopte. Eindelijk was meneer Kaufman klaar met bellen, hij liep naar de trap en sloeg met zijn vuist op de leuning. ‘David,’ brulde hij zo hard dat de kristallen waterglazen begonnen te trillen.

Het bleef even stil. Toen hoorde ik voetstappen, een deur die dichtging, geroffel op de trap. Dat was David Kaufman, die met ons seideravond kwam doorbrengen.

Opeens stond hij slungelig en verformfaaid in de deuropening. Zijn golvende zwarte haar hing in ongelijke plukken langs zijn gezicht. Misschien had hij zijn haar zelf geknipt, maar het kon ook heel goed zijn dat hij naar een ontzettend dure kapper was geweest, dat wist je maar nooit. Alles aan David was zo vertrouwd, maar tegelijkertijd ook verwarrend, net zoals wanneer iemand die je al een miljoen keer op de foto hebt gezien, ineens recht voor je neus staat.

Toen hij aan tafel ging zitten, stopte hij een pluk haar achter zijn oren en keek naar mij, Toby en mijn ouders. Zijn grote, stralende ogen pasten eigenlijk niet erg bij hoe hij er verder uitzag. En zeker nu niet. Hij keek een beetje verbaasd, alsof hij was vergeten waarom wij hier waren. Alsof wij hem hadden

gestoord tijdens zijn avondje lekker-naar-mijn-iPod-luisteren-en-porno-op-internet-kijken.

‘Hoi,’ zei hij. Hij keek langs me heen.

‘Hoi,’ zei ik terug. Toby schopte weer tegen mijn schenen, maar deze keer schopte ik hard terug.

David was een jaar ouder dan ik. Vroeger, zo lang geleden dat het wel een droom leek, waren David en ik vriendjes. Nu hoorde hij bij de Treiners, zoals ze hen bij ons in de stad noemden. Dat wilde zeggen dat hij meestal drinkend en sigaretten rokend op de parkeerplaats bij het station rondhing en daar woorden in de houten banken kraste die bedoeld waren om gewoon op te zitten. We hadden al jaren niets meer tegen elkaar gezegd, alleen maar af en toe ‘hoi’ op buurtfeestjes of wanneer we elkaar op school tegenkwamen. Maar ik wist heel goed hoe hij over me dacht: een meisje dat altijd op de lijst van beste leerlingen in onze plaatselijke krant stond en het enige lid van de Toneelclub dat nooit op het toneel te zien was. Hoewel we als kind met elkaar hadden gespeeld en onze ouders met elkaar bevriend waren, leefden David en ik in twee totaal verschillende werelden.

Ik overleefde het diner door net te doen alsof hij er niet was. Dat was trouwens helemaal niet zo moeilijk, want hij hield de hele tijd zijn mond en staarde maar een beetje naar zijn bittere kruid. Toen het Davids beurt was om uit de hagada voor te lezen, schudde hij zijn hoofd en gaf het boek door aan mijn broer. Als hij me al heeft aangekeken, dan was het vast en zeker toen ik net de andere kant op keek.

Na het eten hielp ik mijn moeder met de afwas terwijl mevrouw Kaufman de restjes wegzette. Opeens zag ik een kans om te ontsnappen.

‘Zeg, mam,’ begon ik, ‘als we hiermee klaar zijn, mag ik dan het toetje overslaan en naar huis gaan? Ik ben de hele tijd bezig geweest mijn woordenlijst te leren en heb nog niks aan mijn huiswerk gedaan.’

Ze keek me aan. ‘Maar mevrouw Kaufman heeft uren in de keuken gestaan om een appeltaart zonder bloem te bakken.’

‘Ik?’ riep mevrouw Kaufman verbaasd uit. ‘Deborah, die zou jij toch maken?’

Ze keken elkaar indringend aan, en even dacht ik dat ze met elkaar op de vuist zouden gaan. Maar toen schoten ze allebei in de lach.

Mevrouw Kaufman liep met ons terug naar de eetkamer. Ze schraapte haar keel om aandacht te vragen van de twee vaders die diep in gesprek verwickeld waren over de fondsen op de geldmarkt. Toby stond bij het raam. Hij liet met zijn adem de ruit beslaan en tekende er figuurtjes in. David stond bij hem in de buurt en keek min of meer geamuseerd naar hem.

‘Zeg, jongens,’ zei mevrouw Kaufman. ‘Er is een beetje verwarring over het toetje, nou ja, dat is er dus niet. We hebben nog wel wat paaseitjes van Gabes kantoor, maar dat vind ik eigenlijk niet kunnen.’

Meneer Kaufman stond op. ‘Dat is dus een prima excuus om ijs te gaan halen. Wat vinden jullie ervan?’

‘Zullen we naar Freezy’s gaan?’ zei Toby; zijn vinger bleef steken halverwege een grote O die hij op het raam aan het tekenen was.

‘Wel ja,’ zei meneer Kaufman. ‘We zijn klaar hier. Laten we een milkshake gaan drinken.’

Ik trok even aan mams mouw. Ze begreep de hint. ‘O, Laurel gaat naar huis. Ze moet nog huiswerk maken.’

‘We nemen wel wat voor je mee,’ zei mijn vader met een knip-oog.

Opeens was David er helemaal met zijn aandacht bij.

‘Ik kan ook niet mee. Ik moet naar Kevin...’ Hij dacht vlug na. ‘Ik heb beloofd dat ik hem zou helpen met logaritmes.’

Mevrouw Kaufman keek haar zoon vol verbazing aan, volgens mij was dit de eerste keer dat ze hem het woord ‘logaritmes’ hoorde zeggen.

‘Is goed,’ zei ze. ‘Maar ik wil dat je terug bent als we thuis komen. Zo niet, dan bel ik je, hoor.’

‘Ja ja, je doet maar.’ David was al op weg naar de kast in de gang.

‘Het motregent. Neem een paraplu mee,’ riep mevrouw Kaufman hem na.

Hij keek achterom, rolde met zijn ogen en pakte zijn leren jack. Hij zwaaide naar ons, mompelde iets van ‘dag allemaal’ en ging de deur uit.

De vaders hadden het inmiddels over het vervoer. Meneer Kaufman had een nieuwe SUV en wilde dolgraag demonstreren hoe ruim die wel was. Ik liep mee naar de garage, waar de auto stond te glimmen en te glanzen.

Mevrouw Kaufman toverde een paraplu tevoorschijn en gaf me die. ‘Hier, ik weet dat je niet ver hoeft, maar je wilt toch niet nat worden?’ De blik in haar ogen zei: ik wilde dat ik een dochter had zoals jij, die liever huiswerk maakt dan naar die lummel van een Kevin McNaughton te gaan.

Toby klom op de achterbank van de auto en neuriede zachtjes. Mijn moeder deed nog even de autodeur open en gaf me snel een kus op mijn wang. ‘Heb je de sleutels?’

Ik knikte en klopte op mijn tasje. De garagedeur ging open

en meneer Kaufman startte de motor. Ik liep naar de oprit en zwaaide naar mijn vader, die voorin naast meneer Kaufman zat.

Toen ze langsreden stak ik de paraplu op, zodat mevrouw Kaufman het kon zien. Maar zodra ze de hoek om waren en de heuvel afreden, deed ik hem weer dicht. Het regende maar heel zachtjes en ik vond het lekker om onder het lopen de druppeltjes op mijn gezicht te voelen.